

18. Prasák s r. o.

Hladina jahodového džusu s vodkou se střídavě rozsvěcovala a potemňovala podle rozmarů stroboskopu. Drbal jsem se brčkem na nose, zatímco Peter Nagy hulákal z reproduktorů, že *láska je tu s nami*, a mládež na parketu byla natolik podnapilá, že tomu snad i věřila.

Radim, který se před malou chvílí vydal k baru na seznamovací výpad za blondýnou v sukýnce s rozparkem až někam do podpaží, se nyní sklíčeně vracel zpátky.

„Co je?“

„Řekla mi, že jsem perspektivní jako audiokazety,“ zavrtěl nešťastně hlavou a zhroutil se do židle.

„Jé, nic si z toho nedělej,“ chtěl jsem ho utěšit, „to je tím svetrem.“

Moc to nezabralo. Vrhhl na mě dotčený pohled a začal si vyškubávat z rukávu trčící nitky.

„Však ona taky není zrovna žádný DVD,“ zkusil jsem psychologii očerňující nepřítele. „Koukni, jak má trapně placatej zadek.“

Radim se ohlédl, aby klasifikoval její pozadí, pak se otočil na mě: „Hele, nemohl bys ji obtěžovat? A já bych ji pak jako zachránil. Vyjdu z toho jako borec a ty si šáhneš.“

Čekal jsem, až se začne usmívat, ale jeho koutky se nezvedly ani o milimetr. Myslel to vážně.

„Seš zdravěj? Kolikátý máš pivo?“ zaostřil jsem na jeho účet. „Osmý? Než se připotácíš, zmlátí mě někdo úplně jinej!“

Radim nasadil obličej „to seš teda kamarád“ kombinovaný s nepatrným kýváním a obviňujícím mlčením a neslevil z něho během svých následujících dvou piv. Snažil jsem se dívat jiným směrem, ale po čtvrt hodině už jsem to nevydržel:

„Dej mi pokoj, jo?“ vystartoval jsem. „Pozveš si mě do Brna, abych se podíval, jak tady studuješ, a ty mě zatáhneš na diskotéku, kde mě emocionálně vydíráš, abych ohmatával Brňanky, který se ještě k tomu líběj tobě!“

„No právě!“ chystal se Radim použít mé argumenty ve svůj prospěch. „Nikdo tě tu nezná. Až přijedu já za tebou, sehrajeme totéž v opačných rolích a já z tebe na oplátku udělám machra zase tam u vás!“

Radimova poslední slova mi zněla v uších. Najednou to dávalo smysl. Scéna získávala jasné obrysy. Osamělou černovlásku s intelektuálním výrazem a odvážným, leč stále cudným dekoltem štípně do zadku neholený, perverzní příslušník Armády České republiky, aby vzápětí přiskočil chrabrý student žurnalistiky s párátkem frajersky vetknutým mezi zuby, vychrstl mu do obličeje sklenici minerální vody včetně plátku citrónu, zkušeným grifem mu zkroutil ruku za záda, zatímco nemrava za tichého žadonění poslušně klesá k zemi v obavách z poškození svého ramenního kloubu. Pak bych mohl utrousit něco jako: „Tuhle slečnu vynech, srabe,“ trochu bych na Radima plivl... Děvče by mě ovinulo jako hroznýš, poděkovalo francouzským polibkem delším než reklamní blok na Nově a za obdivného vzdychání ostatního něžného pohlaví bychom vyrazili prosklenými dveřmi do orosené půlnoci vstříc netušeným milostným dobrodružstvím.

„Houstone, slyšíme se?“ mával mi Radim před obličejem nápojovým lístkem.

„Cože?“ nechal jsem se vytrhnout zpět do své reality, v níž mi během posledních pěti měsíců dala pusku jen má srdečná diabetická prateta.

„Tak pomůžeš mi?“ naléhal. „A za čtrnáct dní zas já tobě. Platí?“

Dorazil jsem sklenku jahodového džusu s vodkou, postavil ji na stůl a významně kývl.

Blondýna s metrovým rozparkem se zatím přesunula od baru na parket. Přesto se to zdála být vhodná chvíle pro náš plán, neboť trsala v samém rohu, hned vedle reproduktoru a poblíž nebyl žádný hoch, jenž by mohl misi zkomplikovat.

Pár minut jsem se neesteticky kroutil opodál. Nesnáším tancování. Když tančím, vypadám, jako když hledám po kapsách klíče navzdory epileptickému záchvatu.

Pak jsem se k ní nevázaně přitočil: „Ahoj.“

„Ahoj,“ odpověděla.

Došlo mi, že jsem dost neobratný úchyl. Proč jsem ji sakra zdravil? Přiblblá etiketa. Jsem tu, abych jí makal na zadek nebo tak něco, ne, abych se s ní bavil o počasí.

„Jak se máš?“ zakřičela mi do ucha. Reprobedna byla opravdu hned vedle a přeřvat Ozzyho Osbournu, když to na něj přijde, není žádná legrace.

Lehce jsem naklonil hlavu a pokrčil rameny, jako že to docela jde, a nevěděl jsem, co mám dělat. Mám jí šáhnout na prso? Ale jak? Mám do něho dřoubnout ukazovákem? Ne, to je divný. Jenže zase celý ho chytit...

Tři metry od nás se zatím mimo rytmus pohupoval Radim a čekal na svou šanci.

Tak nějak plandavě jsem vytrčil paži a zavadil hřbetem ruky o její levý bok. Vůbec si toho nevšimla.

Aha. Tak tudy cesta nevede. Do pytle, vůbec se na to nehodím. Jsem ten nejsmutnější chodící oxymorón. Jsem stydlivý čuňák.

Radim po mně házel tázavě kukuče a já mu za zády naznačoval, že ještě ne.

Už to mám! Půjdu na to verbálně.

„Máš hezký kozy,“ pochválil jsem jí hrudní konstrukci a vůbec nevěděl, jak se u toho tvářit.

„Cože?“ zakřičela.

„Máš hezký kozy! Rád bych je potěžkal,“ zopakoval jsem a nesměle se usmál.

Taky něco řekla a usmála se. Chudák holka. Nerozumí mi ani písmeno.

„Napadlo mě, že bychom si to mohli rozdat na dámských záchodcích. Co ty na to? Zapřela by ses o prkýnko... teda když nebude počůraný,“ byl jsem hrozně nervózní a začínal jsem se potit.

„Brokolici taky nesnáším,“ přikývla.

Senzace.

Zbytek písně už mě nepustila ke slovu. Podle výrazu ve tváři vyprávěla něco veselého, ale já ji přes Ozzyho neslyšel. Za pomoci odezírání ze rtů, které ještě nemám úplně v malíčku, jsem vyčetl, že šlo o nějakou historku ze základní školy o Hitlerovi a barakudě.

Osournovi konečně došel důchodcovský elán a song dozněl.

„Jak se jmenuješ?“ využila utichlých decibelů.

„Eaa... Igor. Rozhodně Igor,“ přesvědčoval jsem i sám sebe, abych se distancoval od tohoto zvráceného alterega, jež jsem se v sobě marně pokoušel probudit. Bylo mi jasné, že už jí nikam nešáhnou. Jsem stejně nemožný tanečník jako deviant.

Vtom se přihnal nedočkavý mstitel

Radim: „Obtěžuje vás?“

„Ne, jen si povídáme,“ odbyla ho.

„To jsem si myslel,“ ignoroval ji. „Nech ji bejt, hajzle!“ chytil mě za límec u košile a dal mi vší silou pěstí do břicha. Zasténal jsem a klesl k zemi.

„Co mu to děláš?“ napřáhla se a vrazila svému „zachránci“ facku.

Z podlahy se zatím ozývalo mé slabé kňučení: „Hhh... ty vole, ty jsi kretén!“ snažil jsem se popadnout vyražený dech a kopnout Radima do holeně.

„Co to tady na mě hrajete?“ dala najednou blondýna ruce ve svůj trapně placatý bok. „Myslíte si, že jsem neviděla, že jste spolu seděli u stolu? Je mi z vás špatně!“ Nasupeně odkráčela a šlápla mi přitom na zápěstí.

Z reproduktoru, vedle něhož jsem se teď bezprostředně svíjel, se už podruhé za večer ozval Peter Nagy: „*Kadekto súťaží o rýchlejší úder. Zbitý a bez lásky ťažko niekto zmúdre!*...“

Jiří Charvát

[HTTP://CHLADNOUHLAVU.CZ](http://CHLADNOUHLAVU.CZ)